

בשם כולם, להוציא שני נאשמים, הופיע האיש שהעניק להם את השראתו — הרמטכ"ל של מאה־שערים, יוסף שיינברגר. במילים קצרות, בשם של כל לוחמיו, כפר הרמטכ"ל באשמה.

★ ★ ★

התקפה שנייה

השופט בזק לא היה מוכן להמשיך לנהל משפט המוני כזה. הוא חילק את הנאשמים לארבע קבוצות, וינהל להן בארבעה משפטים נפרדים. כאשר יצאו מבית־המשפט, עדיין פעמה בלב אברכי־המשי ויקירי מאה־שערים רוח הקרב. הפעם היפנו את זעמם לעבר צלמי העיתונות שניסו לצלמם. הם הסתערו עליהם, ניסו לחטוף את המצלמות ולהכותם. כאן פקעה סבלנותם של השוטרים. הר־ אות ניתן והם הסתערו על המתפרעים, הר־ חיקום בכוח ממיגרש הרוסים, חזרה אל מיבצרים — מאה־שערים.

אנשי הקומאנדו: הם חולקו לשתי קבוצות. קבוצה אחת הקיפה את הבית ותוך צעקות ויידוי אבנים על חלונות דירתו של פרר פסור מאיר, שמרה על הכניסה. קבוצה שנייה פרצה לחדר המדרגות, הגיעה לקומה ג', פרצה את דלת־הכניסה והחלה בפוגרום.

גיבורי מאה־שערים גילו אומץ־לב במאבקם נגד אמו הקשישה של הרופא — תקפו אותה, הפילו אותה ארצה והתעללו בה.

„לאחר מכן ניגשו חלק גדול מן הנאשמים, שמנה כ־50 איש, המשיך בסיפורו כתב־האישום, „אל ביתו של מר נחום פסין (סגנו של פרופסור מאיר), ברחוב החידה 28 בבית־הגן, הם ביקשו להמשיך להפגין ו־ להטיל אימה, אך בהתערבות דיירי הבית, נמנעו הדבר מהם.”

הקומאנדו האמין נסוג, כאשר נתקל ב־ התנגדות העולה על כוחה של אמו הקשישה של פרופסור מאיר וילדיו.

הקוואקים של אלוהים לא היו מו־ כנים להודות במעשיהם בבית־המשפט.

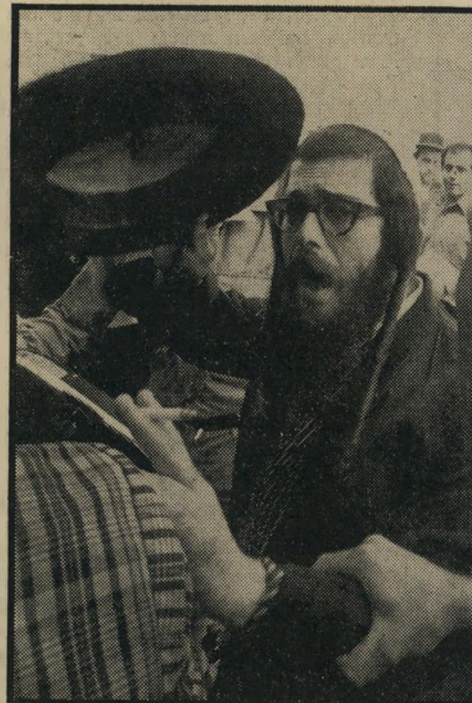
חרדי ולמיבצע המיוחד גויס הקומאנדאנט של מאה־שערים.

כיצד התנהל המיבצע ומה היו תוצאותיו? זאת פירט כתב־האישום, שהוקרָא בבית־משפט השלום בירושלים. בפתיחת משפט ה־77 בפני השופט יעקב בזק.

„בתאריך 6.4.69, בשעות הערב, בשכונת מאה־שערים, סיפר כתב־האישום, „השתתפו הנאשמים בעצרת־מחאה נגד ניתוחי־מתים, ובמיוחד נגד מינויו של פרופסור דויד מאיר כמנהל בית־החולים שערי־צדק. בתום העצרת, בשעה 9.30 בערב, נסעו הנאשמים ב־ שני אוטובוסים (היו אלה אוטובוסים ער־ביים) לשכונת בית־הגן בירושלים, כדי להציא לפועל מטרה משותפת: להפגין ליד ביתו של פרופסור מאיר ברחוב הפיסגה 55, להטיל אימה ופחד עליו ועל בני משפחתו. כל זה כדי לאלץ את המתלונן להתפטר ממשרתו.”

כתב־האישום ממשיך ומספר איך פעלו

הליגיון בירושלים. אליעזר פרוש, זאב גוט־ליב, ארטור סמט או משה פרנקל — כולם בני 20—21, כולם משכונות חרדיות בירושלים — לא בילו גם יום אחד במוצבים של עמק הירדן או בביצורים שמול התעלה. כולם משוחררים מחובה לשרת בצה"ל.

הרתק

כשהוא מנופף בכובעו מנסה אחד מאברכי־המשי של מאה־שערים למנוע מהשוטרים לעצור את חבריו המתפרעים ברחבת מיגרש הרוסים בירושלים.

יש להם לכך הצדקה נעלה: הם לומדים בישיבות.

אך שיחרור מצה"ל אינו זהה לשיחרור ממלחמת־קודש. לכן התגייסו כל ה־77 ב־רצון רב לצבא־השמים. אולי בגלל זה — שגיוס לצבא־השמים בטוח מגויס לצה"ל.

★ ★ ★

האויב העיקרי

שכונת מאה־שערים היא מדינה בתוך־מדינה. יש לה ראש־ממשלה מ־שלה — הרב מסטמאר. יש לה שר־חוץ עצמאי — ישעיהו שיינברגר, המנהל את ה־יחסים עם העולם החיצוני, ובין היתר גם עם מדינה זרה — ישראל. יש כמובן גם ראש־מטה־כללי: יוסף שיינברגר, האיש ש־מתכנן את מיבצעי צבאו הפרטי של אלוהים.

הממשלה של מאה־שערים מחליטה מדי פעם מי הוא אויבה העיקרי. לאחרונה ה־י לטה ממשלת נטוריקרתא שהסכנה לקיומה של מאה־שערים הוא בית־החולים שערי־צדק. ההחלטה הועברה לביצועו של המסכ"ל ה־

ניחוס מעג

שוטרים תופסים קאפוטת של אחד מ־בחורי־הישיבה שהתפרעו ליד בית־המשפט בירושלים, אחרי הישיבה הראשונה במשפט 77 הנאשמים

בהתפרעות בדירת הפרופסור מאיר, הרס רהיטיו והכאת אמו הזקנה. צילום זה נעשה תוך מהלך הקרב האלים בין השוטרים ובחורי הישיבה. משפטם של בחורי הישיבה יערך בארבע קבוצות.